

MERKIÐ

HVØR ætt, hvør tíð, hvør tjóð hevur fyrr ella seinni bíðað eftir at fáa eitthvørt tekin, sum gera kundi tilveruna og fatanina av sjálvum sær meinabetri í størsta møguliga høpi — alheimshøpi.

HÓAST mong okkara bera okkum fram sum alheimsverur, lítið heftar av næsta umhvørvi okkara og tjóðskapartilknýti, so býr kortini í okkum øllum ein óvitandi fyrndartrá eftir føstum tilhaldi og harvið eisini eftir »teknum« og fyrbrigdum, ið nøkta kunnu hesa tráan.

TÓ at mong ikki fegin viðganga, at so er, svitast ikki, at eisini hesi heilsa øllum tilfíkum teknum eins vælkomnum sum tey, ið kanska liva lívið nakað »sjálvsagdari« og tí lættari lata kennast á sær gleði sum ógleði um skiftandi tilburðir, umstøður og »tekink«.

NÚ fegnast føroyingar allir

um merki okkara, sum vit so litskart lata veittra í gleði eins og í virðiligari sorg, á tjóðskapardøgum eins og halgidøgum — og øll nøtrast vit onkunsvegna við av hesi áminning merkisins.

AFTURAT at vera hent at draga á stong, tá okkum sjálvum tørva orð fyri týðninginum av tí, vit soleiðis vilja minna á, so er merki okkara, so ungt tað annars er, dyggasta áminningin til okkara um áneyðirnar fyri samanhaldi, spekt og sóma manna millum, virðing fyri tí umhvørvi, hetta so hjart veittrar í, og ikki minst — áminning um somu virðing fyri øllum øðrum merkjum og fólkasløgum, hesi umboða.

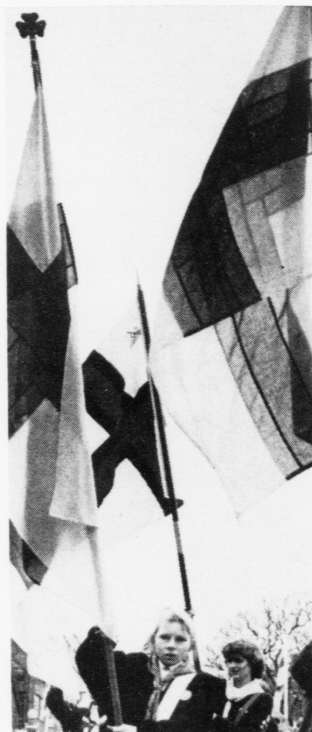
Í GLEÐI og sorg, til gamans og álvara hava vit merki okkara, og soleiðis skal eisini vera — bert vit í øllum hesum lívsins viðförum ongantíð gloyma, at har Merkið er við, skulu valda sámuligastu viðurskifti manna millum og

virðing fyri tí høpi, vit nýta merki okkara í.

TÓ var tann tíð — og er tað mangastaðni enn — at merkini ella »brøkkurnar« einamest vóru síggjandi veittra á stríðsvallum kring heimin. Men hóast okkara merki á fyrsta sinni fekk altjóða viðurkenning undir júst slíkum umstøðum, ynskja vit øll, at merki okkara í allari framtíð verður friðarmerki burturav.

HESUM ráða vit ikki fyri einsamallir, men vit ráða fyri, hvussu vit nýta tað, hvussu nógv vit veruliga virða tey glæsiligu hugtøk, merkið fremst av øllum áleggur okkum at fjølgast um. Og verður okkum kortini ikki unt slík friðarlig og uppbyggjandi nýtsla av merki okkara, skal hetta sjálvsagt eisini vera fremst í teirri fylking, ið verja skal føroyska borg — bert vit tryggja okkum at ikki hevndin einsamøll, smásinni og fyrir onkrar fyrimunarligar syndringar av tí besta, merki okk-

ara umboðar, harvið fáa vald á merkinum sjálvum.

sosigatey

Dimmalætting

DAGBLADID

14. SEPTEMBER

FRIÐ FÖROYAR

NORÐLJÓÐ

Neyvan av tilvild

Lisbeth L. Petersen er ógvuliga firtin um tað Sosialurin hevur loyvt sær at skriva um Sambandsflokkin og rúsdrekkauppskotið. Dimmalætting skrivur m.a.:

Lisbeth Petersen var burturstødd, meðan rúsdrekkamálið var til fyrstu viðgerð, men hevur nú aftur tikið sæti á Tingi.

Í viðmerking til oddagreininu í Sosialinum í gjár, sigur hon, at hon ætlar sær ikki, sum tað stendur í Sosialinum, at tváa sær um hendurnar ella at sleppa sær undan at taka støðu í hesum málinum.

Harafturat, sigur Lisbeth, er tað ógvuliga týðningarmikið, tá ið talan er um at senda nakað til

fólkaatkvøðu at viðgera eitt slíkt mál ógvuliga grundiga, so øll vita neyvt, hvat tað er, tað handlar um, og hvat tey skulu atkvøða um.

Tað var ein heilt nýggjur Sambandsflokkur á tingi tá vikuna, rúsdrekkamálið varð lagt fram og kom til viðgerðar. At hetta var av tilvild, týr eingin. Tað er lættari at stínga halan millum beininu tá okkurt »besverligt« mál er til viðgerðar.

Tað tykist eisini, sum Lisbeth L. Petersen longu hevur gjørt av, at málið skal til fólkaatkvøðu, men her fer hon vónandi skeiv. Politikarar eru valdir til at taka avgerðir, og tað vænta vit eisini at teir fara at gera í hesum føri.

Spælið tykkum nú við hetta

Birgir Danielsen, løgtingsmaður, skrivur um tryggingarviðurskiftini í sambandi við uppskot Sambandsflokksins um at avtaka tryggingarmonopol.

— Tað er av týðningi, at broytingar í tryggingarlógini ikki verða gjørdar í tí trúgv, at ein sundurtøgan av kapitalinum fer at gera tryggingarviðurskiftini hjá Føroyum betri. Tað verði eg tann seinasti til at trúgva upp.

— At tað hevur eydnast Tryggingarsambandinum at skava so væl av kapitali gjøgnum hesi árin, skulu vit bara taka hattin av fyrri!

— Hetta er ein sera týðandi spurningur, tá farið verður undir eitt sovord

uppbýti, sum uppskotið leggur upp til.

Ognarrættur kemur í hesum sambandi í stóran mun upp á tal, og tað verður talan um eitt almikið »juridiskt kompleks«, um ein fer at nerta við hesar 600 mió. kr., tryggingin gjøgnum hesi nógvu árin hevur samlað upp.

— Tað skal vera ómetiliga logið, um ein bert kann byrja at pilka hetta sundur, geva út til høgur og vinstru og siga: Spælið tykkum nú við hetta her! Kappist nú, og gerið tað nú biligari fyrri tryggingartakaran — tað er fullkomiliga óneyðugt at fortelja, hvat so fer at henda...

Vit kunnu ikki vera annað enn samd við Birgiri í hesum sjónarmiðinum. Annað er so tað, at onkrar justeringar í lógum og reglugerðum eru neyðugar, sum Birgir Danielsen eisini nevnr.

Beint endurgivin

Í sambandi við viðgerðina á tingi um broyting í skrásetingargjöldunum varð Vilhelm Johannesen, løgtingsmaður, endurgivin í Sosialinum fyri at hava sagt, at bilhandlarar í Danmark taka umleið 10.000 krónur í vinningi av nýggjum bilum. Í Føroyum er vinningurin umleið 30.000 krónur.

Í Dagblaðnum mikudagin lesa vit: »Formaðurin í Bilhandlarafelagnum, Ásmund Joensen, sigur harumframt, at tá hann ynskti at fáa at vita frá Vilhelm Johannesen, hvadan hann hevði tølina, nevnd vórðu í Sosial-

inum í gjár, varð upplýst, at Vilhelm Johannesen var skeivt endurgivin og ongantíð hevði sagt tað, hann varð endurgivin fyri at siga í Sosialinum í gjár«.

Vit vilja bert afturvisa, at Sosialurin ikki hevur endurgivið Vilhelm Johannesen beint. Tað, sum hann er endurgivin fyri, hevur hann eisini sagt. Hetta hevur Vilhelm eisini váttað yvirfyri Sosialinum. So okkurt man formaðurin í bilhandlarafelagnum hava mis-skilt.